

sądowego z uposażeniem według grupy XIII, a przejście do wyższej grupy uposażenia, lub też na wyższe stanowisko wymienione w tabeli § 1, odbywa się na ogólnych zasadach dotyczących awansu (art. 107 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej).

§ 3. Minister Sprawiedliwości ustala w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Skarbu na każdy rok budżetowy wykaz stanowisk wymienionych w tabeli § 1, na które może nastąpić nominacja na stałe.

§ 4. Funkcjonariuszy, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego posiadają nominację na podurzędników sądowych i pełnią czynności egzekucyjne na podanym w § 1 obszarze, zalicza się do grup uposażenia, ustalonych w tabeli § 1, przy równoczesnym ich przemianowaniu według podanych niżej zasad:

Funkcjonariusze wyżej wymienieni, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiadają:

1) mniej niż 10 lat służby w charakterze podurzędników sądowych, — otrzymują stanowisko egzekutorów sądowych w XIII grupie uposażenia;

2) powyżej 10 lat służby w tym charakterze, — otrzymują stanowisko egzekutorów sądowych w XII grupie uposażenia;

3) powyżej 20 lat służby w tym charakterze, — otrzymują stanowisko starszych egzekutorów sądowych w XI grupie uposażenia.

§ 5. Ci funkcjonariusze niżsi, którzy wskutek zaliczenia do grup uposażenia w myśl postanowień ustalonych w poprzednim paragrafie uzyskują grupę uposażenia wyższą od dotychczasowej, otrzymują w nowej grupie uposażenia zasadniczo szczebel a.

O ileby jednak uposażenie dotychczas przez nich pobierane było wyższe od uposażenia szczebla a nowej grupy, otrzymują w nowej grupie szczebel odpowiadający co do ilości punktów dotychczasowemu uposażeniu.

§ 6. U funkcjonariuszów niższych, którzy przy zaliczeniu w myśl § 4 rozporządzenia niniejszego otrzymają w wyższej grupie uposażenia szczebel co do ilości punktów wyższy od szczebla dotychczas posiadanego, liczy się termin posunięcia do następnego szczebla od dnia 1 lipca 1927 r.

O ile funkcjonariusz niższy przy zaliczeniu w myśl § 4 otrzyma szczebel równy co do ilości punktów szczeblowi dotychczasowemu, dla posunięcia do wyższego szczebla miarodajny jest termin ustalony w dotychczas posiadanym szczeblu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1927 r., i obowiązuje w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie, we Lwowie i w okręgu sądu okręgowego w Cieszynie.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy wydane w przedmiocie objętym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

594.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 lipca 1927 r.

o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska urzędników statystycznych I-ej kategorii w Głównym Urzędzie Statystycznym.

Na zasadzie art. 11 i 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska urzędników statystycznych I kategorii w Głównym Urzędzie Statystycznym winni odbyć służbę przygotowawczą (praktykę), przewidzianą w art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) i złożyć egzamin, przepisany niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Do służby przygotowawczej dopuszczeni być mogą kandydaci, odpowiadający warunkom określonym w art. 6 i 7 ustawy o państwowej służbie cywilnej, jeżeli wykażą się dowodem odbycia studiów wyższych, zakończonych przepisaniem egzaminami (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. — Dz. U. R. P. № 64, poz. 629), względnie zwolnieni zostaną od wymogu przepisanego wykształcenia w myśl art. 11 ustęp ostatni, względnie w czasie przejściowym art. 115 ustęp pierwszy ustawy o państwowej służbie cywilnej.

§ 3. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wносить do dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

Do podań tych mają być dołączone: metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowód ukończenia wymaganych studiów, oraz dokładny życiorys.

Przed przyjęciem do służby przygotowawczej Główny Urząd Statystyczny zasięga opinii lekarza urzędowego co do stanu zdrowia kandydata.

§ 4. Służba przygotowawcza trwa zasadniczo rok. W ciągu tej służby kandydat winien zapoznać się z czynnościami Głównego Urzędu Statystycznego, z manipulacją kancelaryjno-biurową, tudzież ogłosić drukiem w wydawnictwach Głównego Urzędu Statystycznego albo w innem czasopiśmie naukowym lub też jako samodzielne wydawnictwo, pracę z zakresu statystyki, wykazującą zdolność kandydata do samodzielnej pracy naukowej. Od tego ostatniego wymogu zwolnieni są kandydaci, którzy przed rozpoczęciem służby przygotowawczej ogłosili drukiem pracę uznaną za wystarczającą przez komisję kwalifikacyjną.

O wyniku służby przygotowawczej orzeka na podstawie sprawozdań naczelników wydziałów, będących bezpośrednimi przełożonymi praktykanta, oraz opinii komisji kwalifikacyjnej, dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

Sprawozdanie winno zawierać ocenę pilności i uzdolnienia praktykanta oraz jego zachowania się w służbie i poza służbą.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej może dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego

zwolnić kandydata ze służby, lub orzec przedłużenie służby przygotowawczej, jednakże najwyżej na przeciąg dalszych dwóch lat. Jeżeli ponowna ocena wypadnie ujemnie, należy kandydata zwolnić ze służby.

§ 5. Po ukończeniu pierwszego, a przed upływem trzeciego roku służby przygotowawczej z dodatnim wynikiem, winien kandydat poddać się egzaminowi. W razie niepoddania się egzaminowi w ciągu trzech lat od wstąpienia do służby należy kandydata zwolnić ze służby.

Podania o dopuszczenie do egzaminu należy wnosić do dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, który orzeka o dopuszczeniu do egzaminu, jego terminie i o składzie komisji.

§ 6. Dla odbywania egzaminów statystycznych ustanawia się Komisję Egzaminacyjną przy Głównym Urzędzie Statystycznym.

Komisja Egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i dwóch komisarzy egzaminacyjnych.

Przewodniczącego oraz listę komisarzy egzaminacyjnych ustanawia Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego na okres dwóch lat kalendarzowych z grona urzędników Głównego Urzędu Statystycznego o wyższym wykształceniu, oraz profesorów szkół akademickich, za zgodą Senatu danej uczelni.

Przewodniczący Komisji Egzaminacyjnej winien posiadać ukończone studia prawnicze, zakończone przepisaniem egzaminami.

Przewodniczącemu służy prawo egzaminowania. Kolejność egzaminowania oznacza przewodniczący.

§ 7. Egzamin jest pisemny i ustny.

Egzamin ustny winien odbyć się najpóźniej w terminie trzydniowym po pisemnym.

§ 8. Egzamin pisemny polega na wypracowaniu jednego lub dwóch tematów z dziedziny statystyki, wybranych przez Komisję Egzaminacyjną na wniosek poszczególnych egzaminatorów.

Przy wyborze tematu winna komisja baczyć na to, aby kandydat o średnim uzdolnieniu mógł opracować zadania w przeciągu 6 godzin. Egzamin nie może trwać dłużej niż 8 godzin.

Egzamin pisemny odbywa się w lokalu urzędowym pod nadzorem jednego z członków komisji lub innego urzędnika, wyznaczonego przez dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego. Kandydat winien mieć możliwość korzystania ze zbiorów ustaw i rozporządzeń oraz udzielonych przez Komisję materiałów statystycznych; wszelka inna pomoc, w szczególności porozumiewanie się kandydatów między sobą lub z innymi osobami jest niedopuszczalne.

Kandydat po ukończeniu wypracowania, przed opuszczeniem lokalu urzędowego oddaje je urzędnikowi sprawującemu nadzór, który stwierdza na wypracowaniu czas rozpoczęcia i ukończenia wypracowania i zabezpiecza wypracowanie przez opieczętowanie.

Egzamin pisemny może się odbywać równocześnie z kilku kandydatami.

§ 9. Przedmiotem egzaminu ustnego jest:

- A.
- a) znajomość ustawy konstytucyjnej,
 - b) znajomość przepisów o państwowej służbie cywilnej,
 - c) ogólna znajomość ustroju i zakresu działania władz państwowych i samorządowych,
 - d) dokładna znajomość ustaw i rozporządzeń w sprawach statystycznych oraz instrukcyj służbowych,
 - e) ogólne zasady kancelaryjno-manipulacyjne.
- B.
- a) teoria statystyki,
 - b) znajomość metody badania statystycznego i techniki opracowania materiałów statystycznych,
 - c) znajomość zakresu i sposobu badań statystycznych w Polsce.

Prócz tego winien kandydat przy egzaminie ustnym uzasadnić załatwienie tematów egzaminu pisemnego.

Egzamin ustny odbywa się z każdym z kandydatów z osobna i nie może trwać dłużej niż 2 godziny.

§ 10. Jeżeli Komisja Egzaminacyjna uzna wypracowanie pisemne jednomyślnie za nieudatne, uważa się egzamin za niezłożony i bez egzaminu ustnego oddala się kandydata ze stopniem „niedostateczny”.

W przeciwnym razie po odbyciu egzaminu ustnego stwierdza się wynik z równomiernem uwzględnieniem pisemnego i ustnego egzaminu. Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

- 1) „bardzo dobry”, jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,
- 2) „dobry”, jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość,
- 3) „dostateczny”, jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające,
- 4) „niedostateczny”, jeżeli wiadomości kandydata nie są wystarczające.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu Komisja oznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może być krótszy niż trzy miesiące, nie dłuższy zaś niż rok.

W razie ponownego niedostatecznego wyniku, egzaminu powtarzać nie wolno i należy kandydata zwolnić ze służby.

Uchwały Komisji Egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne. Ostatni daje głos przewodniczący.

§ 11. Z przebiegu egzaminów sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład Komisji Egzaminacyjnej, tematy egzaminu pisemnego i pytania egzaminu ustnego, ocenę poszczególnych wypracowań i odpowiedzi, tudzież uchwały Komisji co do wyniku egzaminu.

§ 12. Na dowód poddania się egzaminowi otrzymuje kandydat świadectwo urzędowe, wystawione przez Komisję według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez przewodniczącego Komisji i komisarzy egzaminacyjnych oraz zaopatrzone pieczęcią Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 13. W wyjątkowych wypadkach Rada Ministrów, na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, może zwolnić poszczególnych kandydatów na stanowiska, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, w całości, lub części od egzaminu praktycznego, ustanowionego niniejszym rozporządzeniem.

§ 14. Urzędnik mianowany do odwołania (pro-wizoryczny) na wypadek zamiaru mianowania go na stałe, może być przez Ministra Spraw Wewnętrznych zwolniony od służby przygotowawczej, jeżeli przesłużył przynajmniej jeden rok w służbie państwowej, winien być jednak poddany egzaminowi praktycznemu według postanowień niniejszego rozporządzenia, o ile nie zostanie do niego zastosowane postanowienie § 13. Przepis powyższy stosuje się analogicznie do pracowników kontraktowych.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Wzór do § 12 rozp. Rady Min.
z dnia 11 lipca 1927 r. (poz. 594).

L. Protokołu egzaminacyjnego.....

Ś W I A D E C T W O

Pan.....

(charakter służbowy)

poddał się w dniach

na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

11 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 594)

egzaminowi statystycznemu na stanowisko I kategorii

w Głównym Urzędzie Statystycznym i złożył go

z wynikiem.....

dnia 192.....

Pieczęć:

Komisja Egzaminacyjna
Przy Głównym Urzędzie Statystycznym

Przewodniczący Komisji

Komisarze Egzaminacyjni

595.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 4 lipca 1927 r.

w sprawie bezpłatnego dostarczania druków dla celów bibliotecznych i urzędowej rejestracji.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927 r. o prawie prasowym (Dz. U. R. P. № 45, poz. 398) zarządza się co następuje:

§ 1. Liczba egzemplarzy druków, dostarczanych przez zakłady graficzne bezpłatnie dla celów bibliotecznych i dla celów urzędowej rejestracji, wynosi dla druków nieperjodycznych siedem, a dla czasopism dziewięć egzemplarzy.

§ 2. Egzemplarze biblioteczne wszystkie, lub z pewnymi ograniczeniami, wymienionymi w dalszych paragrafach niniejszego rozporządzenia, otrzymują:

- a) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych,
- b) Biblioteka Narodowa w Warszawie,
- c) Biblioteka Uniwersytecka w Warszawie,
- d) Biblioteka Jagiellońska w Krakowie,
- e) Biblioteka Uniwersytecka we Lwowie,
- f) Biblioteka Uniwersytecka w Poznaniu,
- g) Biblioteka Publiczna i Uniwersytecka w Wilnie,
- h) Biblioteka Publiczna w Warszawie,
- i) Książnica Miejska im. Kopernika w Toruniu,
- j) Zakład Narodowy im. Ossolińskich we Lwowie.

§ 3. Każdy zakład graficzny winien dostarczać wraz z egzemplarzami obowiązkowymi, przewidzianymi w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 maja 1927 r. o prawie prasowym po jednym egzemplarzu, odbitym na papierze t. zw. trwałym (bezdrzewnym), wszystkich urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych, nie wyłączając utworów muzycznych bez tekstu słownego i druków artystycznych, do właściwej władzy administracyjnej pierwszej instancji dla Biblioteki Narodowej w Warszawie. Niezależnie od tego każdy zakład graficzny winien dostarczać po jednym egzemplarzu wszystkich urzędowych i nieurzędowych czasopism niezwłocznie po ich odbiciu bezpośrednio do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz do Biblioteki Narodowej w Warszawie (do czasu jej utworzenia — do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego).

W m. st. Warszawie oraz w woj. warszawskim, łódzkim i lubelskim każdy zakład graficzny winien dostarczać po jednym egzemplarzu, odbitym na papierze t. zw. trwałym (bezdrzewnym), wszystkich urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych oraz po jednym egzemplarzu czasopism bezpośrednio do Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie nadto po jednym egzemplarzu urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych objętości ponad 4 arkusze druku, i czasopism, ukazujących się przynajmniej raz na dwa tygodnie, bezpośrednio do bibliotek, wymienionych w p. d) — h) § 1-go niniejszego rozporządzenia.